

မူပိုင်ခွင့်အခွင့်အလမ်း

နွေထုန်းနောင်း ဆောင်းသက်သေ

နွေထနောင်း ဆောင်းသက်သေ
(ဇာတ်လမ်းအကျဉ်း)

ဆောင်းရွက်ကြွေ ဟုခေါ်သော မိန်းကလေးသည်

စိတ်သဘောထားနူးညံ့ဖြူစင်ကာ အပြစ်ကင်းသလောက် သူမနှင့်ဆန့်ကျင် စွာပင်
မိဘနှစ်ပါးက အလိုလောက်ကြီးကာ အတ္တလည်း ကြီးကြသည်။

ချမ်းသာသောဘဝဖြင့် လိုအပ်ချက်များကို ဖြည့်နိုင်ပြီဖြစ်သော်လည်း
ရောင့်ရဲတင်းတိမ်ခြင်းမရှိ။ ကိုယ်ချင်းစာတရားမရှိ။

ထင်တိုင်းကြဲတတ်သောလူစားမျိုးမို့ ရွက်ကြွေက မနှစ်သက်။

စိတ်မကောင်းဖြစ်ရသော်လည်း မိဘဖြစ်နေတော့ မလွန်ဆန်သာ။

ရွက်ကြွေရဲ့ငယ်သူငယ်ချင်း ရင်ခွင်က ရွက်ကြွေတို့အဖေ ဦးထင်ဆီမှာ
အလုပ်လုပ်ရသည်။ ဦးထင်၏ ရက်စက်မှုတွေကို ခေါင်း ငုံ့ပြီး သည်းခံနိုင်လွန်းသူ
ဖြစ်သည်။

ရင်ခွင်က လူဆင်းရဲသော်လည်း စိတ်ဓာတ်က အမြဲမြင့်မြတ်နေသည်။
ငွေရှိတိုင်း လုပ်ယူ၍ မရသော အကျင့်ကောင်းများစွာ ရင်ခွင်ဆီမှာ ရှိနေသည်။

သူငယ်ချင်းသံယောဇဉ်အပြင် အပြစ်ခဲ့သော ခင်မင်ခြင်းများဖြင့်
သူတို့နှစ်ဦး တွယ်တာကြသည်။ ရင်ခွင်က ရွက်ကြွေရှေ့မှာ
မားမားမတ်မတ်ရပ်တည်ပေးခဲ့သည်။

ရွက်ကြွေ၏ အမေ ဒေါ်ဥမ္မာက ရွက်ကြွေကို သူတို့သဘောကျသော
သူဌေးသား မောင်ရဲနွယ်နှင့်နီးစပ်အောင် ရန်ကုန်သို့ပို့လိုက် သည်။ အနေဝေးပေမယ့်
သူတို့နှစ်ဦးက စိတ်ချင်းနီးစပ်နေဆဲပင်။

ဦးထင်ရဲ့အလုပ်က ဥပဒေနှင့်မလွတ်ကင်းမှန်း ရင်ခွင်ရိပ်မိလာခဲ့သည်။

တစ်နေ့ ဦးထင် မရှိတုန်း ပစ္စည်းဂိုဒေါင်မှာ မူးယစ်ဆေးတွေ
ရှာဖွေတွေ့ရှိသွားသည်။ ထိုကိစ္စကြောင့် ရင်ခွင် အဖမ်းခံလိုက်ရ သည်။ ဦးထင်၏

အသုံးချခြင်းကို သူခံလိုက်ရသည်။ ရင်ခွင် ထောင်ကျနေစဉ်အတွင်း သားနှင့် လက်ရေးတူသော မိခင်ဖြစ်သူ ဒေါ်ခင်က သားကိုယ်စား ရွက်ကြွေဆီ စိတ်မပူရန် စာများ ရေးပို့နေခဲ့သည်။

ရွက်ကြွေမှာလည်း မောင်ရဲနွယ်နှင့် အတင်းစေ့စပ်ပေးတော့မည်ဖြစ်သဖြင့် ရင်ခွင်ဆီကို ပြန်ပြေးလာခဲ့သည်။ စီရင်ချက်ချမည့်နေ့တွင် ဒေါ်ခင်တစ်ယောက် နှလုံးရောဂါဖြင့် ဆုံးပါးသွားခဲ့သည်။

စေတနာရှိသူက ကူညီသဖြင့် ရှေ့နေငှားနိုင်သော်လည်း ရင်ခွင်က ဦးထင်ကို ကာကွယ်ပေးကာ ထောင်အနှစ်နှစ်ဆယ်ကျခံသွား ရသည်။

ရွက်ကြွေက ကူညီနိုင်ရန် တရားရုံးလိုက်သွားသော်လည်း အချိန်နှောင်းသွားပြီဖြစ်သည်။ ဖခင်ကိုယ်စား အပြစ်ခံယူသွားသော ရင်ခွင်ကို ရွက်ကြွေက အချိန်ဘယ်လောက်ကြာကြာ စောင့်နေမည်ဖြစ်ကြောင်း မှာကြား ရင်း ကျန်ခဲ့လေတော့သည်။

မူပိုင်နှင်းဆီ

နေရောင်တန်းလေးတွေက ရွက်ကြွေရဲ့မျက်နှာနှင့် ခန္ဓာ ကိုယ်အနှံ့ကို ဖြန့်ကျက်လို့ နေသည်။

နေရောင်ထိုးလျှင် ဆက်အိပ်လို့မရတော့တာ အကျင့်ဖြစ် နေပြီမို့ အိပ်ချင်သော်လည်း မျက်တောင် ကော့ကော့ကြီးတွေကို တစ်ချက် နှစ်ချက် ခတ်ကာ လောကကြီးကို မင်္ဂလာပါလို့ တိုးတိုး လေး နှုတ်ဆက်မိသည်။

ဒါကလည်း ရွက်ကြွေရဲ့ထူးဆန်းတဲ့အကျင့်တွေထဲက တစ် ခုပင် ဖြစ်သည်။

ပြီးတော့ ကိုယ်နှင့်သိသည်ဖြစ်စေ၊ မသိသည်ဖြစ်စေ၊ ဘာ သာတူသည်ဖြစ်စေ၊ မတူသည်ဖြစ်စေ တစ်မိုးအောက်မှာ..ပထဝီ မြေကြီးပေါ်မှာ ရှင်သန်ခွင့်ရသူအားလုံးကို မေတ္တာပို့မည်။ သတ္တဝါ အားလုံးကို မေတ္တာထားပြီး ဆုတောင်းပေးမည်။ ဒါတွေကို မပျက် မကွက်လုပ်နေတဲ့သူကလေးက အသက် ဆယ့်ခုနစ်နှစ်ပဲ ရှိသေးတဲ့ ဆောင်းရွက်ကြွေ..လို့ အများက သိတဲ့ ကောင်မလေးပေါ့။

သူ့ရဲ့အထာ၊ သူ့ရဲ့အလေ့အကျင့်တွေက သူ့မိသားစုတွေ နဲ့ ပုံစံမတူ စံလွဲနေတာလည်း အားလုံးက ပြောစမှတ်ပြုနေကြတာ ပဲ...

ဆောင်းရွက်ကြွေက အနေအေးတယ်...သိမ်မွေ့နူးညံ့ တယ်။ အပြစ်ကင်းပြီး မှန်သောစကားကိုသာ ဆိုတတ်တဲ့ ကောင် မလေး။ ဘာသာတရား ကိုင်းရှိုင်းတဲ့ ကောင်မလေးပေါ့။

ဒါပေမယ့်..သူ့မိဘတွေကတော့ အတ္တနဲ့မာနကို တံခွန် ထူပြီး ကိုယ်ကျိုးအတွက်ဆို ဘ,နဖူး သိုက်တူးမယ့် လူစားမျိုးတွေ။ ချမ်းသာလိုက်တာလည်း ကျိုကျိတက်။ ပိုက်ဆံတွေ ထားစရာနေရာ မရှိလို့ ပိုလျှံနေတာတောင်မှ လောဘကို ဖက်တွယ်ထားဆဲ... အပြောအဆိုလည်း ကြမ်းတမ်းပါတယ်။ လူတစ်ဖက်သား ကို မညှာမတာ တိရစ္ဆာန်အလား ခိုင်းစေတတ်တာကို ရွက်ကြွေ အမုန်းဆုံးပင်။

ငါ ငွေပေးထားတာပဲဆိုပြီး လူတစ်ယောက်ချင်းဆီက လုပ် အားတွေကို
မတရားယူနေတာ ရွက်ကြွေရဲ့အဖေတဲ့လား။

အဖေ အတ္တကြီးတယ် ထားပါဦး...အမေက မထိန်းတဲ့ အပြင် အဖေ
ဒီလိုဖြစ်အောင် တွန်းအားပေးနေတယ်လို့ ရွက်ကြွေ က ထင်သည်။

ကိုယ့်မိဘတွေမှာ ဒီလိုဖြစ်ပျက်နေတာကိုမြင်ပြီး ရွက်ကြွေ
အသက်ငယ်ငယ်နဲ့ တရားရနေသလား မဆိုနိုင်ပါ။

ခုလည်း မျက်နှာသစ်ပြီးလို့ မနက်စာစားမလို့ ထမင်းစား ခန်းထဲကို
အဝင်မှာ ကြားလိုက်ရတဲ့ စကားကြောင့် ကြက်သီးတွေ တဖြန်းဖြန်းထပြီး
အံ့သြလွန်းလို့ သူမပါးစပ်လေးကို လက်နဲ့ပိတ်မိ သည်အထိပင်။

'ငါ ဒီကောင်ကို ရှင်းချင်နေပြီ ဥမ္မာ..ငါ့ခွင်တွေ ဝင်ဝင် လုနေတာ
ကြာပြီ..ဟိုတလောကလည်း ငါနဲ့ဈေးဖြတ်ပြီးသား ပွဲ ရုံနှစ်ခုကို ဒီကောင်
လျှော့ဈေးနဲ့ သွင်းသွားလို့ ပျက်သွားပြီးပြီ။ ခု တစ်ခါ ငါပေးသမျှ ယူနေရတဲ့
တောင်သူတွေဆီကနေ ဒင်း ငွေပို ပေးပြီး လိုက်ဝယ်နေပြန်ပြီ။ ဒါ သက်သက်
ငါ့ကိုကျောတာ'

ဥမ္မာတင်ဆိုတဲ့ ရွက်ကြွေတို့အမေကလည်း မီးလောင်ရာ
လေပင့်ပေးနေပြန်သည်။

'လုပ်ချင်တာ ရှိရင်..ပြတ်ပြတ်သားသားလုပ် ကိုထင်.. နောက်တွန့်နေရင်
နောက်လူ ကျော်သွားလိမ့်မယ်..ဒါမျိုးက မှတ် လောက်သားလောက်ရှိအောင်
လုပ်ပေးမှရမှာ၊ တစ်ခုတော့ ရှိတယ် နော်..လုပ်ပြီဆိုရင်လည်း ပိပိရီရီသာ
လုပ်...လက်သည် မပေါ်စေနဲ့'

'ငါ သိပါတယ်ကွာ'

ဘာတွေလဲ..ဘာတွေ ပြောနေကြတာလဲ..မနက်စော စောစီးစီး

ကျက်သရေကင်းပြီး အံ့သြဖို့ကောင်းလိုက်တာ..

ဆောင်းရွက်ကြွေက ခြေကို ဖွဖွလေး နင်းပြီး ထမင်းစား ခန်းကို ကျောခိုင်းကာ ပြန်ထွက်လာခဲ့မိသည်။

သူမ စားချင်စိတ် မရှိတော့။ ဒီအိမ်ကြီးမှာ တစ်နေ့ တစ် နေ့ အတ္တတွေနဲ့ လောင်မြိုက်နေလိုက်ကြတာ။

ရွက်ကြွေသည် မန်ကျည်းပင်၊ ဆီးပင်၊ ထနောင်းပင်တွေ ပေါ်တဲ့ ကျောင်းဝင်းအကျယ်ကြီးကို မြင်ယောင်ပြီး ဒီအချိန်ဆို.. ဘုန်းကြီးကျောင်းမှာ ရင်ခွင်တို့သားအမိ ရှိဦးမှာပဲဟု တွေးမိသည်။

ထို့အတူ သူမ ခြေလှမ်းတွေသည်လည်း ကျောင်းရှိရာသို့ ဦးတည်လျက်သားဖြစ်နေသည်။

ကျောင်းဝင်းထဲမှာ မေခင် ချက်ပြုတ်နေတာ တွေ့ရပါပြီ။ ရွက်ကြွေက ထိုနေရာသို့ သွက်သွက်ကလေး ပြေးသွားမိသည်။

'မေခင်...'

ဟင်းအိုးမွှေနေသော မေခင်ခါးကို အနောက်ကနေ သိုင်း ဖက်ပြီး ခေါ်လိုက်ခြင်းဖြစ်သည်။

'ရွက်ကြွေ လာတယ်၊ ကြည့်စမ်း..စောစောစီးစီးပါလား သမီးရဲ့'

မေခင်က ဝမ်းသာနေသလောက် ရွက်ကြွေမျက်နှာလေး က မသာတာကိုလည်း သတိထားမိသည်။

'ဘာဖြစ်လာတာလဲ သမီး'

သူ့မျက်နှာကိုကြည့်ပြီး စိုးရိမ်တကြီးမေးလာတဲ့ မေခင်ကို ရွက်ကြွေက ပြုံးပြလိုက်ပြီး

'သမီး ဗိုက်ဆာတယ် မေခင်၊ ဘာမှမစားလာရသေးဘူး'

'မနက်က အရုဏ်ဆွမ်း အုန်းနို့ခေါက်ဆွဲကပ်တယ်လေ.. သမီး ဆရာတော် အရင်သွားဖူးလိုက်ပါဦး...မေခင် ပြင်ထားပေး မယ်..ဟုတ်ပလား'

'ရင်ခွင် ဘယ်ရောက်နေလဲ မေခင်'

မေခင်က ချဉ်ဟင်းအိုးထဲကို မန်ကျည်းရည်ခပ်ရင်း ပြန် ဖြေသည်။

'ကုဋီတွေ ဆေးနေလေရဲ့ သမီးရယ်'

ရွက်ကြွေသည် ဆရာတော်ဘုရားကို ဝင်ဖူးပြီး ဦးသုံးကြိမ် ချသည်။
လက်ကလေးနှစ်ဖက်ကို ကြာဖူးပုံသဏ္ဌာန် ပူးပြီး ထိခြင်း ငါးပါးဖြင့်
ကန်တော့နေသောရွက်ကြွေကို ဆရာတော်ဦးပရမတ်က

'ဒကာမလေး ကန်တော့တဲ့ပုံစံ မှန်တယ်..ကန်တော့တဲ့ အခါမှာ
လက်နှစ်ဖက်ကို ကြာဖူးပုံစံထားရမယ်ဆိုတာ တချို့တွေ မသိကြဘူး၊ ဘုန်းကြီးတို့
မြန်မာလူမျိုးတွေမှာ ဗုဒ္ဓဘာသာသာ ပြော တယ်..ပြုပြင်ရမယ့်
အခြေခံလိုအပ်ချက်တွေ အများကြီး ရှိသေး တယ်..ဒီနှစ်
နွေရာသီကျောင်းပိတ်ရက်မှာ ကလေးတွေအတွက်
ယဉ်ကျေးလိမ္မာသင်တန်းပေးမလို့ စီစဉ်ထားတယ်..ဒါနဲ့ ဒကာမ လေးက ဒီနှစ်
ဆယ်တန်းဖြေမှာ မဟုတ်လား'

'တင်ပျဲ ဘုရား'

'အေး...ရင်ခွင်နဲ့ အတန်းအတူတူပဲကိုး..မောင်ထင် ကိုတို့
ဇနီးမောင်နှံရော နေကောင်းကြရဲ့လား'

'ကောင်းပါတယ် ဘုရား'

'မနက်က အုန်းနို့ခေါက်ဆွဲတွေ ရှိဦးမယ်ထင်တယ်၊ ဒကာ မလေး
ကြိုတုန်း စားသွားပါဦး'

ကျေးဇူးတင်လိုက်တာ ဆရာတော်ဘုရားရယ်..တကယ် လည်း

ဗိုက်ဆာနေပါပြီ။

ဘုရားရိပ်...တရားရိပ်...ကျောင်းအရိပ်က တကယ်

အေးချမ်းတာပဲ..အိမ်မှာနေရင် အရမ်းပူလောင်တာပဲ..ဟု ရွက် ကြွေက ယှဉ်ပြီး
တွေးမိသွားသည်။

'တပည့်တော်မ မေခင့်ဆီ သွားလိုက်ပါဦးမယ် ဘုရား'

'အေး..သွား..သွား၊ ဒီနှစ် စာမေးပွဲကို အောင် အောင် ဖြေကြနော်'

ကုဋီတွေရှေ့မှာ ရေဆွဲပြီး စိတ်ပါလက်ပါ တိုက်ချွတ်ဆေး ကြောနေသော
ရင်ခွင်ကို တွေ့လိုက်ရသည်။ ရင်ခွင်ရဲ့စိတ်ဓာတ်ကို မချီးကျူးဘဲ မနေနိုင်တော့။

ဘုန်းကြီးကျောင်းထဲကို လူတွေ ဝင်ထွက်သွားလာနေပေ မယ့်
ကုဋီတွေဘက်ကို ယောင်လို့တောင် ခြေဦးလှည့်မည် မဟုတ် ပါ။ ဒီကုဋီတွေ
ဒီလိုသန့်ရှင်းနေအောင် ရင်ခွင်က နေ့တိုင်း ဆေး ကြောပေးနေတာပဲ ဖြစ်သည်။

'ရင်ခွင်..နင့်ကုသိုလ်တွေ ငါ့လည်း တစ်ဝက်ပေးဦးလေ'

အရပ်အမောင်းကောင်းပြီး ညိုသောအသားနှင့်ယောက်ျား ပီသသော
ရင်ခွင်က ရွက်ကြွေကိုကြည့်ပြီး အံ့သြနေသည်။

'အိမ်မှာ ဘာဖြစ်လာလို့လဲ ရွက်ကြွေ'

သူတို့က အတွင်းသိ အစင်းသိတွေဆိုတော့ ရွက်ကြွေ အိမ် မှာ
မပျော်တာလည်း သိနေကြပါပြီ။

'ငါ မပျော်လို့ ခဏထွက်လာတာပေါ့ ရင်ခွင်ရဲ့...ဒီမှာ က တရားဓမ္မနဲ့
အေးချမ်းနေတဲ့ပုဂ္ဂိုလ်တွေပဲ တွေ့ရတယ်..ငါတို့ အိမ်မှာက နင်
သိတဲ့အတိုင်းပဲ..ပေးပါ...ငါလည်း ဆေးပေး ချင်လို့'

ရွက်ကြွေက ရင်ခွင်လက်ထဲမှ ဘရပ်ရှ်ကို အတင်းလိုက်လု နေသဖြင့်

ရင်ခွင်က

'နားနားနေနေ နေပါ ရွက်ကြွေရယ်..နင့်အဖေ မြင်သွား ရင်
မကောင်းပါဘူး..ငါတောင်မှ ဒီမှာ ဆေးကြောပြီးရင် နင်တို့ အိမ် လာတော့မလို့'

'ရင်ခွင်..နင် ဆယ်တန်း အောင်သွားရင်..တခြားမှာပဲ
အလုပ်ရှာပါလားဟယ်..နင်မို့လို့ အဖေဒဏ်ကိုခံပြီး လုပ်နေသေး တယ်..နင့်ကို
နိုင့်ထက်စီးနင်းဆက်ဆံတာလည်း ငါမကြိုက်ဘူးဟဲ့ သိလား'

နင် မကြိုက်မှန်းတော့ ငါသိတာပေါ့ ရွက်ကြွေရယ်..ငါ လည်း
ဘယ်ကြိုက်ပါ့မလဲ..အဆဲအဆိုတင်မကဘူး..ငယ်ငယ်က တည်းက အရိုက်အနှက်ပါ
ခံလာရတာ ။ ဆွဲထိုးချင် ထိုးတတ်သေး တာ..ဒါပေမယ့် ငါလေ နင့်မျက်နှာ
မမြင်ရရင် မနေနိုင်လို့ပါဟာ။

ဒါတွေ နင်သိမှာ မဟုတ်ပါဘူး...

ငယ်ငယ်လေးကတည်းက ရင်းနှီးခဲ့တဲ့ သံယောဇဉ်လေး တွေကြောင့်
ရွက်ကြွေက ရင်ခွင်ကို သနားသည်။

ခဲ့ခြားဆက်ဆံတတ်တဲ့ မိဘတွေကြောင့်လည်း ရင်ခွင်ကို အားနာသည်။

ခမျာ ကျောင်းစရိတ်လေး လိုလို့သာ။ မုဆိုးမ သူ့အမေကို
လုပ်ကျွေးချင်လို့သာ အိမ်မှာ အနှိမ်ခံပြီး အလုပ်လာလုပ်နေရတာ ၊ သိပ်ပြီး
စိတ်ရင်းကောင်းတဲ့ ကောင်လေး။

'ဘာဖြစ်နေတာလဲ ရွက်ကြွေရဲ့..ပျော်ပျော်နေစမ်းပါ.. နင့်မျက်နှာ
ညှိုးနေသလိုပဲ'

တွေ့လား။ သူက အဲဒီ လိုလူမျိုး..

ရွက်ကြွေမျက်နှာကို အရိပ်လို ကြည့်နေတဲ့သူ။ အညှိုးမခံ တဲ့သူလေ။

'နင် ဘာစားပြီးပြီလဲ ရင်ခွင်..မေခင်က အုန်းနို့ခေါက်ဆွဲ လာစားလို့

ပြောတယ်'

ရွက်ကြွေ မေးတဲ့အချိန်မှာ အမှန်က သူ ထမင်းကြမ်းစား ပြီးနေပါပြီ။
ရွက်ကြွေက သူ့ကို စားစေချင်လို့ဆိုတာသိနေလို့ ရင် ခွင်က
ဆေးလက်စအလုပ်တွေကို အပြီးဖြတ်လိုက်သည်။

'လာ..ငါတို့ အတူသွားစားရအောင်'

ရွှေနန်းထက်က အရပ်ကလေးနဲ့ ဒီနေ့မနက်စာ အတူစား ခွင့်ရတာ
တစ်သက်တာအတွက် အမှတ်တရဖြစ်နေစေမှာပါ။

အုန်းနို့ခေါက်ဆွဲထဲကို ငရုတ်သီးမှုန့်တွေ အများကြီးထည့်၊ အချဉ်တွေ
ညှစ်ထည့်ပြီး..အားရပါးရစားနေတဲ့ ရွက်ကြွေကို သူ သဘောကျစွာ ကြည့်မိသည်။

နှာသီးဖျားလေးတွေနီပြီး ချွေးတွေတောင် စို့နေပြီ။ အညာ သူလို့
ထင်ရက်စရာမရှိအောင် အသားလေးတွေ ဝင်းပြီး မျက်နှာ လေးက
ဆုတောင်းကောင်းခဲ့သူလေးပင်။

ဆံပင်ရဲ့ကောင်းခြင်းနဲ့လည်း ပြည့်စုံလို့ ပိတုန်းရောင်ဆံ
နွယ်လေးတွေက ခါးကျော်ပြီး တင်ပါးအထိကို အုံ့ဖွဲ့ပြီး ရှည်လျား လှပသည်။

ရင်ခွင်က ဓာတ်ဗူးထဲမှ ရေနွေး ထပ်ငဲ့ပေးရင်း

'ရော့..ရေနွေးသောက်လိုက်ဦး၊ ငရုတ်သီးတွေ နင်းကန် စားတယ်နော်'

ရှူးရှူးရှဲရှဲဖြစ်နေတဲ့ ရွက်ကြွေက ရင်ခွင် ကမ်းပေးသော ရေနွေးခွက်ကို
ယူပြီး မှုတ်သောက်ရင်း

'နင် ဘာသိလို့လဲ..အုန်းနို့ခေါက်ဆွဲက ငရုတ်သီးစပ်စပ်မှ
စားလို့ကောင်းတာ'

'အေးပါ..နှာခေါင်းမှာ ချွေးတွေလည်း သုတ်ပါဦး'

ရင်ခွင်က ရွက်ကြွေရဲ့မျက်နှာလေးကို တစ်မိမိမိမိကြည့်ရင်း
အုန်းနို့ခေါက်ဆွဲရဲ့အရသာတွေ ပျောက်ဆုံးနေသည်။ သူ့မျက်လုံး ထဲမှာတော့
ရွက်ကြွေမျက်နှာမှာ အပြစ်ပြောစရာ ဘာမှကိုမတွေ့ တာ...

ပီသထင်ရှားတဲ့ မျက်နှာအနားသတ်လေး ရှိတာရယ်..၊ ကြည်လဲ့နေတဲ့
မျက်လုံးလှလှလေးတွေ..ဖြောင့်ပြီး စင်းနေတဲ့ နှာ
တံလေးရယ်..နှုတ်ခမ်းဖူးဖူးလေးရယ်..လှလိုက်တာ ရွက်ကြွေ ရယ်..

'ဒီသူငယ်ချင်းနှစ်ယောက် ဘာတွေ တိုင်ပင်နေကြတာလဲ၊
ရှေ့..လက်ဖက်လည်း စားကြဦး..သား..စားပြီးရင် ရေပြန်ချိုး ပြီး
သွားတော့နော်..နောက်ကျရင် ဦးထင် စိတ်ဆိုးနေဦးမယ်' 'သား သွားမှာပါ အမေ'

'အေး..အေး'

သူတို့သားအမိခမျာ..နီးရာဓားကို ကြောက်နေရတာ ပါ လား။ မရှိလို့
ရိုးရိုးသားသားရှာစားပြီး ရပ်ရွာထဲမှာ မျက်နှာငယ်ရ တဲ့ သားအမိ။

ဘုန်းကြီးကျောင်းမှာ ဝေယျာဝစ္စတွေ လုပ်ပေးတာကိုပဲ မလိုသူတွေက
မရှိလို့ ကျောင်းမှာ ကပ်မြှောင်ပြီး စားနေတာ..ဟု ကဲ့ရဲ့ကြသေးသည်။

သူတို့ခံယူချက်က ဒီလို မဟုတ်မှန်း ရွက်ကြွေ သိနေတာ ပဲလေ..ကိုယ့်မှာ
မရှိလို့ မလှူနိုင်ပေမယ့် လှူနိုင်တဲ့သူတွေကို လုပ် အားနဲ့ ကူညီပြီး ကုသိုလ်ယူတာ
ဆရာတော် တစ်ခါဟောဖူးသလို ပဲ ဝေယျာဝစ္စကုသိုလ်ဟာလည်း ယူတတ်ရင်
နိဗ္ဗာန်အထိ ရောက် နိုင်တာပဲ..

လူတွေမှာ ဘာလို့များ အကောင်းမြင်တတ်တဲ့ စိတ်တွေ
ပျောက်ဆုံးနေတာလဲ။

'ရွက်ကြွေ..ငါ ရေသွားချိုးလိုက်ဦးမယ်'

'ငါ မေခင်ကို ဝိုင်းကူပေးလိုက်ဦးမယ်..ငါ ဒီမှာ ရှိတာ အဖေတို့ကို

သွားမပြောနဲ့နော် ရင်ခွင်'

ရင်ခွင်က သနားစရာကောင်းသော ရွက်ကြွေလေးကို စိတ် မကောင်းစွာ
ကြည့်ပြီး

'အေးပါဟာ...နင်ပျော်သလောက် နေပေါ့'

ဒီကောင်မလေးဘဝက ငွေရှိပြီး ပျော်ရွှင်မှုတွေ မရှိတာ။ နွေးထွေးမှုတွေ
ပျောက်ဆုံးနေတာ...သိပ်ပြီးတော့ သဘာဝ မကျ လှ။

နင်..အမြဲပျော်နေတာပဲ ငါ မြင်ချင်ပါတယ် ရွက်ကြွေ ရယ်..

ငါက နင့်ကို အမြဲပျော်စေချင်တာပါ... ထနောင်းပင်တွေကို ဖြတ်ပြီး
လေတစ်ချက်အဝှေ့မှာ ဘာ ကြောင့်ရယ် မသိ...

သူ့ရင်ထဲကို အလွမ်းဓာတ်ကလေးက လေနှင့်အတူ ဝင် လာခဲ့သည်။

(၂)

အိမ်မကြီးနဲ့ကပ်လျက်မှာ တစ်ထပ်တိုက်ခံအိမ်တစ်လုံးကို
အလုပ်အတွက် သီးသန့်ထားသည်။ အဝယ်ဒိုင်သဘောမျိုးပေါ့။

ရန်ကုန်က ပွဲရုံတွေဆီ ပို့လို့ရတာ မှန်သမျှ ဦးထင်ကိုက ပို့သည်။
အိမ်မကြီးရဲ့အနောက်မှာတော့ ဂိုဒေါင်နှစ်လုံးရှိသည်။

စာရင်း ထိုင်လုပ်နေတဲ့ ဦးထင်ကိုက ရင်ခွင် ဝင်လာတာ
တွေ့လျှင်တွေ့ချင်း အပြစ်လှမ်းပြောသည်။

'ဟေ့ကောင်..နောက်ကျလှချည်လားကွ၊ ဒီနေ့ ကုန်တွေ တင်ရမှာ
မသိဘူးလား...ငါးစီးစာ တင်ရမှာ..မင်းတို့ကောင်တွေ အဲဒါကြောင့်
ခက်တာပဲ..အချိန်တန်ရင် ပိုက်ဆံတော့ လိုချင်ကြ တယ်..ဘောက်လုပ်ကျ
မကြိုးစားချင်ကြဘူး'

ဦးထင်ကိုပြောသမျှကို ရင်ခွင်က ခေါင်းငုံ့ပြီး ခံပါသည်။

သူ ဘယ်လောက်ပဲ ပြောပြော...ဘာတွေပဲ ပြောနေပါ
စေ..ရွက်ကြွေရဲ့မျက်နှာလေးကို မြင်ယောင်လိုက်ရင် သည်းခံစိတ် က
ပေါ်နေပြီးသားပါ။

ဒါကြောင့်လည်း ဒီလိုလူရဲ့လက်အောက်မှာ သူ မြဲနေနိုင် တာပေါ့။

ဦးထင်ကိုမှာ ကုန်တင်ကားငါးစီး ပိုင်ပြီး ထိုကားတွေဖြင့် ရန်ကုန်သို့
ကုန်တွေ ပို့သည်။

'ဦးထင်..ကျွန်တော် ကုန်တွေ သွားတင်လိုက်တော့မယ်'

ရင်ခွင်စကားအဆုံးမှာ ဦးထင်ရဲ့တပည့်ကျော်တွေ ရောက် လာလို့
ဦးထင်က သူ့ကို ထွက်သွားဆိုပြီး လက်ဖြင့် လုပ်ပြသည်။

ဦးထင်ရဲ့တပည့်တွေက လက်ရဲဇက်ရဲ လူမိုက်တွေဆိုတာ သူ သိသည်။
သူတို့ရဲ့မိုက်ချက်အလိုက်ကို ဦးထင်က ငွေတွေ ပံ့ပေး နေတာကိုး..

ဘယ်လောက်အထိ မိုက်မလဲ။ ကျိုးတဲ့အထိလား..ကွဲတဲ့ အထိလား...အဲဒီ
အပေါ်မှာ လိုက်ပြီး ဦးထင်က တန်ကြေးဖြတ် သွားတာ။

ရင်ခွင်က ဂိုဒေါင် မသွားခင် သူတို့ရဲ့ပြောစကားတွေကို အသာလေး
နားထောင်နေမိသည်။

ဦးထင်အသံကို စပြီး ကြားရသည်။

'ရော့..ဒီကောင်ပဲ'

ဓာတ်ပုံပြတာ ဖြစ်မည်။ ခဏကြာတော့ သူ့တပည့်တွေက

'ဆရာ..ဘာဖြစ်စေချင်သလဲသာ ပြောလိုက်..အားလုံး ပြီးစေရမယ်'

'ဒီတစ်ခေါက် ငါ သူ့ကိုရှင်းချင်တယ်၊ ထပ်ပြောမယ်..ငါ သူ့မျက်နှာ
မမြင်ချင်တော့ဘူး'

ရင်ခွင် လန့်ပြီး ကိုယ်ကို နောက်ဆုတ်လိုက်မိသည်။

ဒီလူကြီး ဒီလောက်တောင် ရက်စက်ရသလား။ အငြိုးတ
ကြီးနိုင်လှသည်လား..

သူတို့ကြံစည်နေတာ ဘယ်သူဘယ်ဝါမှန်း မသိပေမယ့်.. ဒီလောက်ထိ
လုပ်ဖို့လိုလို့လား။ ကြောက်စရာကောင်းလိုက်တာ။ ဒီမှာ ဆက်နေဖို့
မသင့်တော့တာမို့ ဂိုဒေါင်ဘက်ကို ပြေး ထွက်လာခဲ့မိသည်။

နားထဲမှာတော့ လူတစ်ယောက်ရဲ့အသက်ကို ပုရွက်ဆိတ် တစ်ကောင်လို
သဘောထားပြီး ရက်ရက်စက်စက်သတ်ခိုင်းနေတဲ့ အသံတွေက ပဲ့တင်ထပ်နေသည်။

စိတ်ထဲမှာ လေးလံနေမိသည်။ အလုပ်သမားတွေနဲ့အတူ

ကုန်တွေထမ်းနေရပေမယ့် သူ့အာရုံတွေက အလုပ်ထဲမှာ မရှိတော့ပါ။

ကိုချစ်ထွေးက သူ့ကို သတိပေးသည်။

'ရင်ခွင်..မင်း ဘာဖြစ်နေတာလဲ၊ သိတယ် မဟုတ်လား
..ထမင်းစားချိန်မတိုင်ခင် ဒါတွေ အပြီးတင်ရမှာကွ၊ သွက်သွက်
ကလေးလုပ်..ဘိုးတော် ထွက်လာရင် မင်း အဆဲခံနေရဦးမယ်'

ဖြစ်နိုင်ရင် ဒီလို စိတ်ထားယုတ်မာတဲ့လူရဲ့ လက်အောက် မှာ အလုပ်
မလုပ်ချင်တော့။ ခက်နေတာကလည်း သူ ဒီက ထွက် မသွားနိုင်ခြင်းပင်။

ဆောင်းရွက်ကြွေနဲ့ဝေးရာမှာ သူမှ မနေနိုင်တာ။ နေက ပူသထက်
ပူလာပြီ။ နေပူကြီးထဲမှာ ချွေးဒီးဒီး အကျခံပြီး ကုန်တွေ ထမ်းရသည်။

ခုချိန်ထိတော့ ရွက်ကြွေပြန်လာတာ သူ မတွေ့ရသေး။ အိမ်ကြီးပေါ်မှ
ဒေါ်ဥမ္မာ ဆင်းလာပြီး လာမေးသည်။

'ဟဲ့..နင်တို့ ငါ့သမီးကို တွေ့မိသေးလား'

အားလုံးက ဝိုင်းပြီး ခေါင်းခါကြသည်။ ဒေါ်ဥမ္မာက အား လုံးကို
သိမ်းကျုံးပြီး ပြောသွားသည်။

'လူတွေ ဒီလောက်အများကြီးရှိတာ ရွက်ကြွေ ထွက်သွား တာတောင်
မသိဘူးတဲ့..အံ့ရော..ဘယ်လိုလူတွေမှန်း မသိဘူး၊ မြန်မြန်သွက်သွက် လုပ်ကြနော်၊
ကားအထွက် နောက်ကျလို့ မဖြစ် ဘူး'

ပြောပြီး ထွက်သွားချိန်မှာတော့ အားလုံးက ဝိုင်းပြီး ပြော ကြပြီပေါ့။

'သူ့သမီး ထွက်သွားတာ သူတောင် မသိဘဲနဲ့..ငါတို့က ဘယ်လိုလုပ်ပြီး
သိမှာလဲ'

'ဆိုးတာပဲကွာ..လူကို ကျွဲလိုနွားလို ခိုင်းချင်နေတဲ့ အဘွား ကြီး..သူ
လာထမ်းကြည့်ပါလား၊ အလကား..ကိုယ်ချင်းစာတရား ကို မရှိတာ'

'ဒီလိုအတ္တကြီးလို့လည်း ဒီလိုချမ်းသာနေတာပေါ့ကွာ'

ရင်ခွင်ကတော့ နှုတ်ဆိတ်နေမိသည်။ သူတို့ပြောတာတွေ လည်း
ဟုတ်နေတာပဲလေ..ကိုအေးထွန်းက ရင်ဖွင့်လာသည်။

'ရင်ခွင်..ငါ ဟိုဘက်က ဝပ်ရှော့မှာ အဆင်ပြေရင် မင်း လာခဲ့မလား၊
မင်းအတွက် ငါပြောပေးမယ်လေ'

'အစ်ကို ဒီက ထွက်တော့မှာလား'

'အလုပ်ရှင်နဲ့အလုပ်သမား သံယောဇဉ်သာရှိရင် ဒီလိုတွေ
ဘယ်ဖြစ်လာမလဲကွာ..ငါလည်း မတတ်သာလို့သာ ထွက်ရမှာ.. မင်း
သိပါတယ်..ဟိုတလောက ငါ့ကို သူ ဘယ်လိုဆဲသလဲဆိုတာ၊ ငါတို့က မရှိဆင်းရဲလို့
သူတို့လက်အောက်မှာ လာခိုရတာ ..ခွေးမ သား ဆဲလိုဆဲ၊ သူတောင်းစားလို့
ဆဲလိုဆဲ..အဲဒီ အထိလည်း ငါခံ နိုင်ပါသေးတယ်၊ ငါ့အမေကို ထိခိုက်ပြီး
ဆဲတယ်ကွာ..ဖာသည်မ သားတဲ့..ငါ..ငါ အရမ်းစိတ်မကောင်းဖြစ်ရတယ်..ငါ့အမေက
ဘုရားတရားနဲ့နေတဲ့ သူတော်ကောင်းမကြီးပါကွာ..သူတို့ မပြစ် မှားသင့်ဘူး'

ကိုအေးထွန်းအသံက ငိုသံပင် ပါနေပြီ။ ဒီလိုပရမ်းပတာ ပြောပုံမျိုးတော့
သူလည်း စက်ဆုပ်တာပဲ။ သူသူငါငါ ကိုယ့်အမေကို ထိပါးပြီး ဆဲဆိုလာရင်
ဘယ်ခံနိုင်ပါ့မလဲ။

'အစ်ကို သွားတာမှန်ပါတယ်လေ..ကျွန်တော်တို့လည်း
ဝဋ်ကြွေးပါလာလို့ ခံနေရတာ ပေါ့ဗျာ'

'အေး..အခု အဲဒီ ဝဋ်ကြွေးကို ငါတို့ အဆုံးသတ်ရအောင်၊ မင်းကို
ငါ့ညီလေးလိုချစ်လို့ တစ်ပါတည်းခေါ်သွားချင်တာ'

'ကျွန်တော် နားလည်ပါတယ်ဗျာ'

ကိုအေးထွန်းက ဘေးဘီဝဲယာကို ကြည့်ပြီး ထူးခြားချက် တစ်ခုကို

ကပ်ပြီး ပြောလာသည်။

'သူတို့လုပ်နေတာ ဥပဒေနဲ့လွတ်တယ်လို့ မင်းထင်လား..
ငါ့စိတ်ထင်တော့ ညဘက်မှာ လာတဲ့ပစ္စည်းတွေက ပုံမှန်မဟုတ်နိုင်
ဘူး..ဟိုဘက်ဂိုဒေါင်ကို အသေပိတ်ထားတာ မထူးဆန်းဘူးလား ရင်ခွင်'

ဒါတွေကို ရင်ခွင်လည်း တွေးမိပါသည်။ ခိုးကြောင်ခိုးဝှက် နဲ့ ခြံထဲမှာ
ညဘက်ကြီး ကုန်အတင်အချလုပ်နေတာတွေဟာ ရိုးရိုး သားသားမှဟုတ်ရဲ့လား..

မပြောကောင်းလို့သာ ရင်ထဲမှာ သိမ်းထားရတာ ..ဒီနေ့
ကြားခဲ့တာတွေကတော့ ရက်စက်မှုရဲ့အဆုံးလို့..ပြောရမည် ထင် သည်။

'မင်း လိုက်မယ်မဟုတ်လား'

ကိုအေးထွန်းက ထပ်မေးပြန်သည်။ သူ့ နှုတ်ထွက်စကား တွေ
ပျောက်ဆုံးနေခဲ့သည်။

'ကျွန်တော် ဆယ်တန်းဖြေပြီးတဲ့အထိတော့ ဒီမှာပဲ နေဦး မယ်'

သူ့စကားဆုံးတော့ ကိုအေးထွန်းက သူ့ကိုကြည့်ပြီး ခေါင်း ရမ်းသည်။

'ငါသိပါတယ်ကွာ..ရွက်ကြွေကြောင့် မင်း ဒီက မခွာနိုင် တာ
မဟုတ်လား..မင်းကို ငါတစ်ခုတော့ ပြောခဲ့ချင်တယ် ရင်ခွင်၊
ရှေ့ဆက်သွားလို့မရတဲ့လမ်းမှာ မင်း ဒီလိုပဲ အပိတ်ခံပြီး နေမလို့ လား...မြန်မြန်
နောက်ပြန်ဆုတ်ပါကွာ...ငါ စေတနာနဲ့ ပြော တာ'

'ကျေးဇူးတင်ပါတယ် ကိုအေးထွန်း'

သူတို့နှစ်ယောက် စကားပြောနေတာကို ဦးထင် မြင်သွား ပြီး
လှမ်းအော်ဆဲသည်။

'ခွေးမသားတွေ... အချောင်ခိုနေကြတယ်..အလုပ်ကို အလုပ်နဲ့တူအောင်
လုပ်ကြစမ်း..မင်းတို့ကို ဘယ်သူမှ အလကား ခိုင်းနေတာ မဟုတ်ဘူး၊

တန်ရာတန်ကြေးပေးထားရတာ ' ပြန်ယူနေတဲ့ လုပ်အားက
မတန်တဆဆိုတာ..သူတို့လို အတ္တကြီးတဲ့သူတွေ ဘယ်သိမှာလဲလေ။

ရင်ခွင်တို့ နားရတဲ့အချိန်က မွန်းလွဲ တစ်နာရီခွဲနေပြီ။
အားလုံးခြေကုန်လက်ပန်းကျပြီး မောပန်းနေကြပြီ။ ရင်ခွင်ကတော့ အမောဖြေရင်း
ရွက်ကြွေ ပြန်အလာကို မျှော်နေမိသည်။

ဘာလို့ ခုချိန်ထိ ပြန်မလာသေးတာလဲ.. အလုပ်သမားတွေအားလုံး
ထမင်းချိုင့်တွေ၊ ဘူးတွေ ထုတ် ပြီး ဝိုင်းဖွဲ့စားဖို့ ပြင်နေကြပြီ။

ဒီလိုစားတာမျိုးကိုလည်း ဦးထင် ဆိုတဲ့ သူဌေးက လုံးဝ
ကြိုက်တာမဟုတ်။

သူတို့လို ဆီဦးထောပတ်နဲ့စားနိုင်တာမဟုတ်တဲ့ အလုပ်
သမားတွေခမျာမှာတော့...သူ့ဟင်း ကိုယ့်ဟင်း ရှိတာလေးတွေ
ဖလှယ်ပြီးစားနေရတာ မဟုတ်လား။

'ရင်ခွင်..မင်း လာမစားသေးဘူးလား'

'လာပြီ'

'ဖွင့်ပါဦးကွ..မင်း ထမင်းဘူးထဲမှာ ဘာဟင်းပါလဲ'

'ငါးဘတ်ငါးပိကောင်ကို ငရုတ်ပွနဲ့ချက်ထားတယ်ဗျ'

'ဟာ..ကြည့်ရတာ စားကောင်းမယ့်ပုံပဲ၊ ငါ တွယ်ပြီနော်'

ကိုချစ်ထွေးက သူ့ဟင်းတစ်ဖတ်ယူစားပြီး လျှာရင်းမျက် သွားပုံရသည်။

'ကောင်းတယ်ကွ...ငန်ငန်ဆိမ့်ဆိမ့်ကလေး။ ငရုတ်ပွနဲ့ တော့
အတော်လိုက်တာပဲ'

'အေး..စား..စား..များများစား။ ဒီညတော့ မင်း နို့ ထွက်ကောင်းဦးမှာပဲ'

'မိုက်ရိုင်းတယ် ကြည့်စမ်း..ကျုပ်မှာ ဘယ်လိုလုပ်ပြီး နို့ ထွက်မှာလဲ'

'မသိဘူးလေကွာ..ငါ့ကြီးဒေါ်က ခဏ ခဏပြောလို့၊ မီး နေသည်တွေ နို့မထွက်ရင် ငါးပိကောင် ချက်ကျွေးပြီး ရေများများ သောက်ရတယ်တဲ့'

သူတို့နှစ်ယောက်ပြောနေတာတွေကို ဝိုင်းဟားကြသည်။

'ပေါက်ပေါက်ရှာရှာဗျာ၊ ခင်ဗျားတို့ကလဲ'

'ရင်ခွင်၊ ရော့..ငါးပိထောင်းစားကြည့်၊ ငါ့မိန်းမက ဟင်း အချက်သာ မကျွမ်းတာ ငါးပိထောင်းတော့ ကောင်းမှကောင်းပဲ'

အားလုံး ဝိုင်းရယ်ကြပြန်သည်။

'အရေးထဲ သူ့မိန်းမကောင်းကွက်လေးတွေကြည့်ပြီး ကြော် ငြာဝင်နေပြန်ပြီ'

'သူပဲလား..ငါဆို သွားတောင် မကျိုးဘူး..တွေ့လား'

သန့်ဇင်စကားက အထူးအဆန်းမို့ ဝိုင်းမေးကြသည်။

'ဘာဆိုလို့လဲဗျ'

'ဟ..နေ့တိုင်း မိန်းမကို ရှိခိုးပြီးမှ အိပ်တာကိုး၊ ဒါကြောင့် သွားမကျိုးတာ'

ကိုအေးထွန်းက သန့်ဇင်ကို ထဆဲသည်။

'တော်တော် ကျွေးရမွေးရကျိုးနပ်တဲ့ သား၊ မျက်နှာကိုက ဖနောင့်နဲ့ပေါက်ချင်စရာ'

ကိုချစ်ထွေးက မိန်းမအသံဖြင့်

'သားလေး၊ ရွှေသွေး၊ မအေပေးရဲ့ အမေ ဝမ်းရေစပ်လိုက် တာကွယ်'

'ဟား..ဟား..ဟား..ဟား'

'တိုးတိုးရယ်(ရီ)ကြပါဗျာ..ဟိုဘိုးတော်ကြီး ကြားသွားရင်
ကျွန်တက်ဦးမယ်'

'ဒီလိုလူမျိုးကို မင်းမို့ ယောက္ခမတော်ချင်တယ် ဖိုးရင်ခွင် ရယ်..'

လုပ်ဖော်ကိုင်ဖက်တွေကတော့ ရင်ခွင်ဘက်က နာပြီးပြော
နေကြပေမယ့် ကာယကံရှင်ကတော့ ခြံဝိုင်းအပြင်ဘက်ကိုသာ မျှော် နေဆဲ။

သူ့မျှော်နေတဲ့တစ်ယောက်သောသူက ခုချိန်ထိ ပြန်မလာ သေးတော့
နေရတာ မရိုးမရွဖြစ်လာသည်။

ဆရာတော်ကျောင်းမှာ သွားပြန်ကြည့်ဖို့ ဆုံးဖြတ်ပြီး ရင် ခွင်က
ကိုအေးထွန်းကို မှာသည်။

'ကျွန်တော် အိမ်ခဏပြန်ချင်လို့ သူဌေးမေးရင် ကြည့်ပြော ပေးပါဗျာ'

'မြန်မြန်သွားပြီး မြန်မြန်ပြန်လာဦး'

'သွားပြီဗျာ'

အပြေးထွက်သွားသော ရင်ခွင်ကို ကြည့်ပြီး ကိုအေးထွန်း က
မှတ်ချက်ချသည်။

'သူ့အစား ငါရင်မောပါတယ်ကွာ၊ ရွှေနန်းထက်က အရုပ် ကို
သူလိုချင်နေတာ..ဘယ်လိုမှ မဖြစ်နိုင်တာကို ရပ်ပစ်လိုက်ဖို့ ကောင်းတယ်'

ကိုချစ်ထွေးက ပြန်ပြီး ချေပသည်။

'လောကမှာ မဖြစ်နိုင်တာ ဘာမှမရှိဘူး အေးထွန်းရေ.. မဖြစ်သေးတာပဲ
ရှိတယ်..ကောင်မလေးက ဘုရင့်သမီး မဟုတ် သလို ရင်ခွင်ကလည်း
သူတောင်းစားမဟုတ်ဘူးကွ၊ ရာဇဝင်ထဲမှာ ဆို ဘုရင့်သမီးနဲ့ သူတောင်းစားတောင်
ဖူးစာပါရင် ညားကြသေး တာပဲ'

ဦးထင်ရဲ့အသံကျယ်ကျယ်ကြီးက သူတို့အနီးသို့ရောက်လာ သည်။

'ရင်ခွင် ဘယ်သွားနေလဲ'

'သူ့အမေဆီ ခဏပြန်သွားပါတယ်'

'အေး...သူလာရင် ပြောလိုက်၊ ဒီည ပစ္စည်းတွေ ရောက်

ဖို့ရှိတယ်..စောင့်နေပေးဦးလို့'

ဦးထင် ပြန်ထွက်သွားတော့ သူတို့ရင်ထဲရှိတာတွေကို ပွင့်
ပွင့်လင်းလင်းပြောဆိုဖြစ်ကြသည်။

'သူက ဘာသဘောလဲကွ..ညဘက်တွေဆို ရင်ခွင်ကိုပဲ ခေါ်တယ်'

'သူ့ခြံထဲက ကြက်ကိုး။ ငယ်မွေးခြံပေါက်လို ဖြစ်နေတော့ ပိုပြီး
စိတ်ချလို့ဖြစ်မှာပေါ့'

'ကောင်လေးက ရိုးရိုးသားသားလေး၊ အမေကို လုပ်ကျွေး နေရှာတာ..သူ
အသုံးချခံရမှာကို ငါက စိုးရိမ်နေတာကွ'

'ကံ စီမံရာပေါ့ကွာ..ဘယ်တတ်နိုင်ပါ့မလဲ'
